

PŘEJÍMÁNÍ ELEMENTÁLŮ OD DRUHÝCH. POKUD CHCE NĚKDO SKUTEČNĚ POMÁHAT, MUSÍ BÝT SÁM SEBOU

Karel Funk

Auricky mohou mezi lidmi přeskakovat elementálové ledasčeho, snad i včetně jasnovidu. Jezdil jsem kdysi jako doprovod ke zbožnému a jasnovidnému léčiteli do Kdyně, Pepíčku Kohelovi. Při jeho věnování se pacientovi jsem seděl vedle něho a myšlenky mi náhodně zabloudily k potížím jedné mé kamarádky. A hle - mihl se mi jejich konkrétní původ v chování jednoho jejího minulého života. Ač tyto věci nevidím, v auře Pepíčka jsem se jaksi „přiživil“ na jeho jasnovidu.

Přejímání cizích elementálů se ale děje i v závažnějších oblastech, I ak jako o sobě, je dobré vědět i o druhých, kteří se nám svěřují: o své křivdy, které mají zas od jejich blízkých, si něčím řekli. Stačí je vyslechnout, snad je v duchu či nahlas (ale střídmě) politovat. Sami možná bezděčně vyvolávají či přitahují reakce okolí na to, co mají sami v sobě, nebo se něco musí naučit, v něčem zesílit.

Někdy je snadné a laciné kamarádství s druhým přes noření se do jeho ukřivděných či uražených reakcí na jeho trable. Obzvláště my v postkomunistických zemích si vzájemně notujeme v nadávání na všechno. Trpíme rádi a trpíme vším. Připadáme si hodní a ušlechtilí, když se svezeme po ukřivděných stížnostech našeho společníka na někoho dalšího. Ono to zní většinou tak přesvědčivě, že? Ale musíme rozeznávat i u druhých, pokud na křivdy reagují sami ošklivě, dotčeně, ironicky a podobně. Přílišné konkrétní prožívání zlostných stížností druhých vede k namáčení se do jejich kalu, k pohlcení jimi. Někdy momentálním slepým soucitem s druhými sbíráme i cizí povahové odpadky, kterými reagují na své situace. (Já to dělal u své matky léta, pak ještě občas i u druhých. Nyní mohu někdy vypadat lhostejně, ale to se nedá nic dělat.) Někteří si ochotně zařadili mezi nepřátele všechny en bloc: snachu, tchýni, zaměstnavatele, nedostatek financí, nedostatek zdraví, počasí, vládu, svět. *Vidět špatné je pro mnohé pohodlnější než odhalovat dobré.*

Časem se lze postupně naučit rozpoznávat, kdy někdo trpí opravdu a my mu můžeme být skutečně užiteční svou účastí a oporou, a kdy se lituje jen ze svého nakopnutého egoismu, nesplněného chtění, a ještě by snad chtěl, abychom s ním nabančili tomu, kdo jej nakopnul. Chce, abychom sdíleli jeho zlobu, vtahuje nás do své sebelítosti, vyžaduje bezohledně naši pozornost, očekává, že přejmeme jeho náhledy, není otevřený našim pochybnostem... Neděláme to někdy také my sami? Podobné zbytečné hovory vysávají éterické tělo.

Pak je lepší jeho starost za něho „pověsit na hřebíček“ a téma utnout. Pokud chce někdo skutečně pomáhat, musí být sám sebou. Proto je důležité nezabývat se emočně negacemi někoho ze svého okolí víc, než je pouze rozpoznat a nechat být u něho. Když do někoho mentálně nelibě moc zalézám, nasávám to sám. Ano, je to někdy těžké balancování - nezavdat si a neurazit. Tím ale niterně sílíme a snad pak můžeme opřít i někoho dalšího v podobných situacích. Ono totiž i v takovýchto věcech opět platí, že *druhým můžeme být k užitku jen v těch oblastech, kde jsme něco sami dokázali, vypracovali.* Okolí si nás pak najde. Pak jsou

naše rady podepřeny esencí zkušenosti, nejsou jen vyčtenou teorií, nejsme jen sterilními vzdělanými psycho-servisáky.